HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

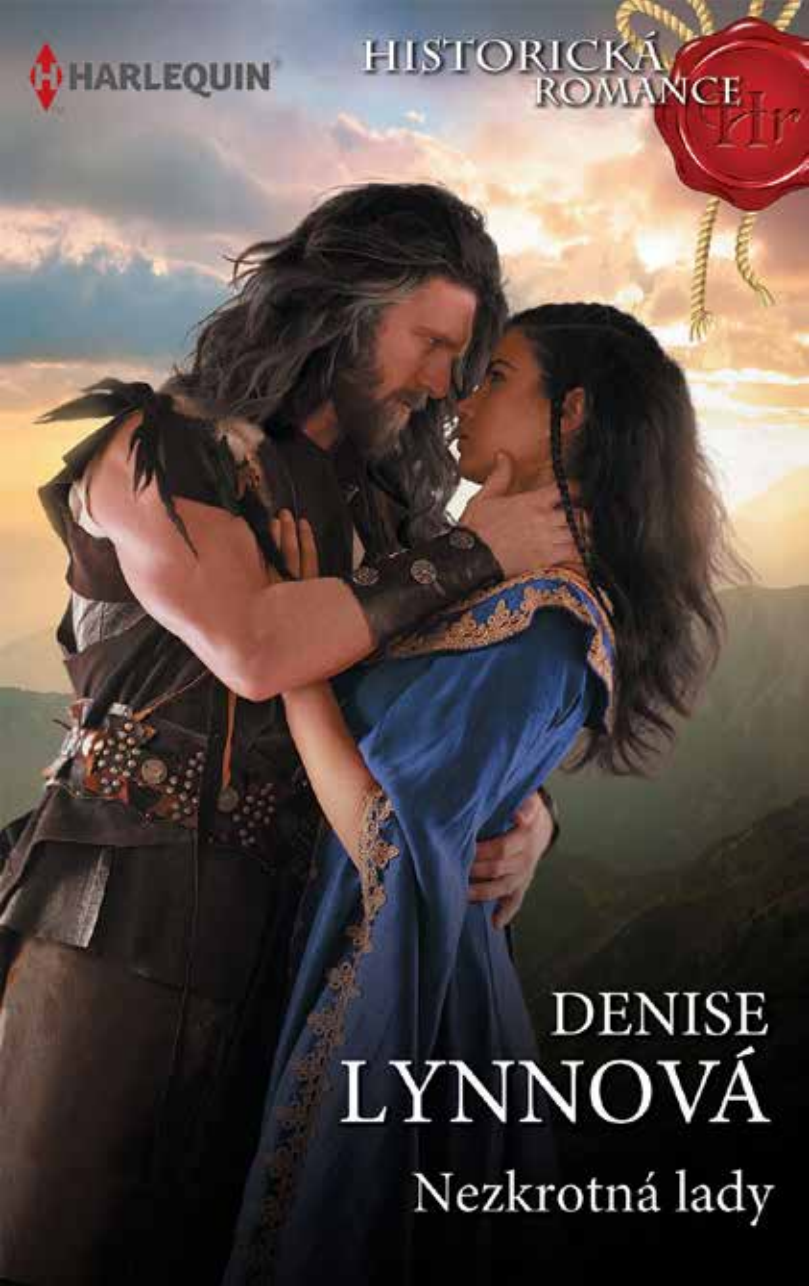

DENISE LYNNOVÁ

Nezkrotná lady

Denise Lynnová

NEZKROTNÁ LADY

Překlad

Marie Koubová

Milá čtenářko,

podzim je tady a večery se prodlužují, venku začíná být sychravo… nastává nejvhodnější čas všeho zanechat a vzít do ruky nějakou pěknou knihu. Nelenil jsem a opět jsem pro Vás nachystal dva příběhy z dávné i nedávné historie.

Tentokrát se autorka Denise Lynnová, s níž jste se v edici Historická romance ještě nesetkala, pustila do příběhu z opravdu dávné historie – z doby, kdy Anglie i Skotsko byly divokými zeměmi a o drsné muže nebyla nouze. Vraťme se tedy alespoň s lady Avelyn a lordem Elrikem do roku 1145…

Marguerite Kayeová pro Vás napsala již čtvrtou – závěrečnou – část minisérie Skandální sňatky, v níž se možná dozvíte, kdo je záhadná Madam Z.

Věřím, že Vás oba příběhy zaujmou natolik, že se od nich neodtrhnete a přečtete je jedním dechem.

S láskou
Váš Harlequin

Denise Lynnová

NEZKROTNÁ LADY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Warrior's Runaway Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Denise L. Koch
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5272-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5273-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5274-4 (PDF)

PROLOG

Carlilský zámek, duben 1145

Masivní dvoukřídlé dveře se rozletěly a jejich skřípění přerušilo veškerou konverzaci v sále. V nastalém tichu se sálem nesly jen rázné kroky, doprovázené chřestěním drátěné košile a zvoněním ostruh.

Přicházel lord Elrik z Roulu a z pláště lemovaného vlčími kožešinami kolem sebe rozstřikoval kapky vody z jarní bouře. Muži i ženy mu uctivě ustupovali z cesty a fascinovaně sledovali uhrančivou postavu legendárního Vlka.

Někteří z dvořanů na příbězích o králově družině Vlků vyrostli. Za temných nocí jim o nich rodiče doma vyprávěli a oni se pak třásli strachem a přemýšleli, kolik je na těchto zkazkách pravdy. Zjistit to na vlastní kůži si ale netroufali.

Lordův vzhled je děsil i teď. Rozcuchané dlouhé černé vlasy lehce prokvetlé stříbrem, zkrabacené čelo, zamračený pohled zeleno-zlatých očí, vousy zakrývající obličej s výjimkou úzké linky pevně semknutých rtů. Není to snad opravdu poloviční vlk, který neváhá vrhnout se na nic netušící kořist?

Elrik poklekl před králem a sklonil hlavu. Věděl, co si o něm přítomní dvořané myslí, a bylo mu to jedno. Pohrdal jimi. Byli to slaboši, kterým se jen při pohledu na něj roztřásla kolena a kteří nosili meč jen na ozdobu, nikoliv ke skutečnému boji.

Být vůdcem královy družiny Vlků nebylo jednoduché. Ale jeho život nikdy nebyl klidný a jednoduchý, takže to vyšlo na stejno. Naštěstí zbytek družiny tvořili jeho tři bratři, kterým bezmezně důvěřoval.

Král David povstal a pokynul mu, aby udělal totéž. „Následuj mě," vyzval ho a vydal se do menší místnosti vedle hodovní síně, kde měli potřebné soukromí.

„Děkuji, že jsi přišel tak rychle." Král David naplnil dva poháry temně rudým vínem, a než se usadil do židle, podal jeden Elrikovi.

„Můj pane?"

„Omlouvám se, že jsem tě vytáhl z pohodlí domova, ale potřebuji tvoje jedinečné schopnosti," začal vysvětlovat.

„Koho potřebujete najít?" šel přímo k věci Elrik. Narodil se s neobvyklou schopností vyčenichat cokoliv ztraceného, ať to byla bota nebo člověk, který si nepřál být nalezen.

„Avelyn z Brandru."

Elrik se zarazil, že ani nedonesl pohár k ústům. Zaplavily ho vzpomínky. Jeho otec se kdysi spřáhl s Galdobem, lordem z Brandru, proti králi Davidovi. Galdobovi už jeho malý ostrov nestačil a chtěl víc. Elrik se nikdy nedozvěděl, kdo byl skutečným strůjcem onoho zrádného komplotu. Brandr tehdy využil svých konexí a unikl trestu, na rozdíl od Elrikova otce. Proto

se Elrik s mladším bratrem Gregorem vydali prosit krále, aby dal jejich otci milost. Král jejich prosbu vyslyšel. Jediné, co za to požadoval, byla jejich duše.

Otec nesměl opustit ostrov Roul. Elrik, Gregor a později i jejich dva mladší bratři museli vstoupit do služeb krále Davida. Stala se z nich družina Vlků.

Jejich úkoly vyžadovaly nejen diskrétnost, ale často také vlčí vytrvalost a nelítostnost.

Elrik polkl a pak řekl: „Netušil jsem, že Brandr má dceru."

„Nemanželskou."

Elrika to nepřekvapilo, ostatně ani Brandrova matka nebyla počata v manželském loži. Proč by ale vnuk krále Óláfra, vládce Království ostrůvků, žádal skotského krále Davida o pomoc? A proč by Brandr riskoval a šel za králem Davidem, když to byl právě on, kdo mu usiloval o trůn? Ale dost minulosti, rozhodl se Elrik a zeptal se: „A Brandr přišel za vámi, místo aby požádal o pomoc svého strýce nebo děda?"

„Ano, už to tak vypadá."

„A proč jsou kolem toho takové tajnosti?"

„Avelyn si měla vzít sira Bolka, jednoho z Óláfrových šlechticů. Domluvený sňatek."

„Toho vypelichaného starce?"

Král kývl hlavou. „Ano, toho. Pokud počítám správně, bude to jeho třetí žena."

O co dívčinu otci šlo, že souhlasil s takovým ujednáním? Ten starý pajdavý válečník už přežil dvě ženy. Brandrova dcera evidentně nechtěla být třetí v pořadí.

„Jak dlouho je pryč?"

„Jestli jsem tomu dobře porozuměl, zmizela před

třemi týdny, těsně před tím, než se měla s lordem oficiálně setkat."

Elrik postavil prázdný pohár na stůl a mávl na znamení, že chce dolít. Pak se zeptal: „Jak vypadá?"

„Jediné, co mi bylo řečeno, je, že má tmavé černé vlasy, ledově modré oči, světlou pleť, krásnou postavu a povahu prokazující, že je skutečnou dcerou Brandra."

Výborně. Nejenže má najít dceru lorda, kterého považuje za nepřítele rodiny, ale navíc také svéhlavou pravnučku krále, která má před ním tři týdny náskok a rozhodně netouží, aby ji někdo našel.

„Kde ji naposledy viděli?"

„Utekla z Obanu."

„A potom?"

„V Duffieldu prý viděli nějakou černovlasou dívku. Údajně zabila muže, který se ji snažil chytit, když kradla chleba. Tam Brandrovi muži skončili."

Elrik pochyboval, že na těchto zvěstech je zrnko pravdy. Pokud byla dívka natolik chytrá, že ji dosud nikdo nenašel, neriskovala by, že takovým hloupým krokem přivolá pozornost.

Pokud ji ale opravdu spatřili v Duffieldu, jeho poslání bude o něco složitější. Chápe, proč tam Brandrovi muži skončili. Vyrazit do Anglie hledat uprchlou dívku je jedna věc, ale proniknout hluboko do panství hraběte z Derby bylo něco zcela jiného. První hrabě z Derby významně pomohl králi Štěpánovi ubránit se proti nepřátelským silám. A Elrik nepochyboval, že druhý hrabě by se zachoval stejně. Elrik by se tak mohl snadno ocitnout na špatném konci meče.

Proto ostatně tento úkol dostal. Vlci nebyli nepostradatelní. Pokud by byli zajati, král David by za ně nenabízel výkupné. A nejen to. Zcela by popřel, že o výpravě něco ví. Takže se bude muset postarat, aby ho nechytili. Uprchlá dívka byla buď velmi statečná a silná, nebo se úplně zbláznila. Na samotnou ženu ale už urazila úctyhodnou vzdálenost.

Naštěstí nepotřeboval žádné zvláštní nadání, aby mu bylo jasné, že dívka míří k jižnímu pobřeží, aby pak mohla pokračovat do Normandie nebo Francie.

„Musíš ji najít dřív, než opustí Anglii."

„Kam ji chce Brandr přivézt?"

„O to se nemusíme starat, na jeho přání nebudu brát ohled. Přivez ji sem ke mně. Vdát osmnáctiletou pravnučku krále za téměř osmdesátiletého vazala bez titulu a většího majetku se mi zdá dost podezřelé, o to víc, že si Brandr vyžádal moji pomoc."

Elrik s ním nemohl nesouhlasit.

„Je to trochu divné."

„Ne trochu. Dobře víme, že tomu člověku se nedá věřit. Zajímalo by mě, co má za lubem."

Král David mávnutím ruky zastavil další diskusi. „Najdi ji, přivez ji sem a udělej to rychle. Brandr přijede během příštích čtyř týdnů. Nehodlám tu trpět jeho přítomnost déle, než je nezbytné, a mám v úmyslu překazit jeho plány ještě dřív, než přijede."

Elrikovi se při posledních královýchslovech stáhl žaludek. Králův tón, s nímž hovořil o svém úmyslu překazit Brandrovi plány, byl klidný a zcela bez emocí. To bylo zneklidňující. Bylo jasné, že král už přesně ví, co chce udělat. A Elrik začínal mít podezření, že

královy plány se týkají i jeho osoby, a to v mnohem větší míře, než dosud král naznačil.

Byl vůdcem královy Vlčí smečky více než deset let. Ani jednou za tu dobu se nevzepřel příkazu, který dostal, i když to byly příkazy, kvůli nimž musel hodně zatvrdit své srdce, aby nevyslyšel úpěnlivé prosby o milost.

„Proč ji mám hledat právě já?“

„Ta dívka nemá s minulostí nic společného,“ řekl přísně král. „Byla ještě malá a Brandr o její existenci tehdy ani nevěděl.“

Odmlčel se a naklonil se k Elrikovi. „Tvůj otec si vybral. Udělal by to, i kdyby do toho nebyl Brandr zapojený.“

Elrik nesouhlasil. Byl tam a slyšel vášnivé Brandrovy proslovy. Viděl, jaký měly účinek. Brandr dokázal své posluchače doslova pobláznit a vzbudit v nich neovladatelnou touhu po odplatě.

Elrik se mu podvolit nechtěl. A byl za to patřičně potrestán, což mu dodnes připomínají záda zjizvená od bičování. Pravdou ale je, že to nebyl Brandr, kdo se chopil biče. On pouze dohlížel na to, aby byl řádně použit, a ďábelsky se při tom bavil.

Nic z toho ale Elrik králi nehodlal vyprávět. Brandr byl králův pravnuk a synovec velmi mocného lorda. On jen zrádcův syn.

„Udělej, co ti poroučím, Roule.“

Elrik se sebezapřením přikývl: „Jistě, můj pane.“

Král David mu hodil měšec s penězi. „To by ti mělo stačit. A ještě bych ti měl říct jednu věc. Brandrovi muži mají důkaz, že lady Avelyn někdo sleduje. A ten někdo nemá v úmyslu dostat ji domů živou.“

PRVNÍ KAPITOLA

Jih hrabství Derby, Anglie – o týden později

„Otevři.“ Muž zalomcoval dveřmi. „Potřebuju nějakou pěknou ochotnou kurvičku.“

Avelyn se přikrčila a půjčenou dýku, kterou držela v napřažené ruce, sevřela ještě pevněji. Pomalu couvala od zamčených dveří pokoje. Když bude potichu, muž nakonec odejde.

To už znala z minulých sedmi nocí, kdy se k ní snažila dostat pěkná řádka mužů hledajících ochotnou ženskou náruč. Když zjistili marnost svého počínání, přesunuli se k dalším dveřím, které se většinou bez váhání otevřely. Zatím měla štěstí a tenká kovová petlice držela.

Naštěstí v tomto nevěstinci platilo nepsané pravidlo, že zamčené dveře znamenají jednu ze dvou věcí. Buď je pokoj obsazený, nebo si jeho obyvatelka nepřeje v tuto chvíli pánskou společnost. K jejímu překvapení muži tato pravidla dodržovali.

Když chodba opět ztichla, sklopila dýku, úlevně vydechla a tlumeně se zasmála.

Posadila se na stoličku k oknu a vyhlédla ven.

Nebe, silnice před nevěstincem, a dokonce i okolní budovy se ztrácely v nekonečné šedé nicotě.

Toužila se odsud dostat. Ale její nově nalezená přítelkyně Hannah ji přemluvila, aby zůstala ještě jeden den v naději, že se obloha trochu rozjasní. Po téměř osmi dnech nepřetržitého deště navíc budou řeky a potoky tak plné vody, že by je nepřebrodila a jen by zvýšila pravděpodobnost, že ji chytí.

Neutekla od otce a plánovaného sňatku, neriskovala svůj život jen proto, aby ji chytili a vrátili domů.

Doma jí každý tvrdil, jaké má štěstí a že by se měla cítit poctěna, když si ji má vzít jeden z vojenských vůdců krále Óláfra. Král Óláfr byl sice její pradědeček, ona ale byla pouhý následek noci, kterou jeho syn strávil s obyčejnou služkou. Král Óláfr neměl povinnost postarat se o její budoucnost. Tak proč se tolik snaží?

Když poprvé přišel lord Somerled za Brandrem s touto nabídkou, byla tak nadšená vyhlídkou na svatbu, že proklouzla ven a doběhla do vesnice. Tam z podlahy matčina domku, který do základů vyhořel, vyhrabala prstýnek, který od matky dostala ke svým dvanáctým narozeninám. Byl to prý svatební prsten její babičky. Pečlivě jej tehdy ukryla, aby zůstal v bezpečí až do její vlastní svatby. Doufala, že se jí podaří přesvědčit budoucího manžela, aby tento prstýnek použil jako svatební.

Nikdo z těch, kdo sira Bolka považovali za úžasnou partii, ho ale neznal osobně. Asi by pak mluvili jinak. Byl totiž starý. Tak starý, že jeho synové byli starší než ona. Obličej plný vrásek, pleť našedlá

a břicho tak velké, že mu dosahovalo do půli stehen. Avelyn si nedokázala představit, jak by vypadala jejich svatební noc.

Zdálo se, že jedinou možností je buď zemřít vlastní rukou, nebo utéct. Protože se nechtěla zabít, rozhodla se pro druhou možnost. Její nevlastní bratr Osbert ji ale hlídal nečekaně pečlivě, takže se jí podařilo uprchnout jen s malou zásobou jídla, s prstýnkem ve váčku pověšeném na krku a s mizivými vyhlídkami. Neměla moc možností, jak si vydělat na jídlo, ani jedna z nich se jí navíc moc nelíbila.

Jídlo, které si s sebou vzala, jí vydrželo jen první dva dny. Třetí noci ukradla chleba z okna chalupy, kam ho dali vychladnout. Málem ji přitom chytili. Uviděl ji totiž opilec, který se právě vypotácel z krčmy. Naštěstí byl stěží schopný udělat pár kroků, a tak mu snadno utekla. Ještě zaslechla, jak s sebou žuchl na zem, když zakopl o kořen. Jadrné nadávky ji uklidnily, že je na živu, a tak bez zastavení utíkala dál.

Další den už takové štěstí neměla, a tak se přidala k davu, který se shromáždil za branou hradu, a čekala, až z hradu vyhodí odpadky. Podařilo se jí ulovit kus starého chleba a několik kusů nakousnutého ovoce.

Kručící žaludek se už těšil na hostinu. Pak si ale všimla upřeného pohledu malého špinavého děcka, které stálo vedle ní. Věděla, co znamená, a tak dlouho nepřemýšlela a vložila půlku chleba a ovoce do třesoucích se ruček.

Její život byl najednou jiný. Byla sama, na útěku, snažila se skrývat před lidmi, kteří by jí chtěli

ublížit nebo, což by bylo horší, vrátit jejímu otci. Byla k smrti hladová a z dlouhé cesty na jih vyčerpaná. Byly chvíle, kdy to užuž chtěla vzdát. Ale když si představila svého budoucího manžela, vždy našla dost síly vzchopit se a jít dál. K její úlevě se jí dařilo držet se stranou hlavních cest a mimo města.

Tam ale hrozilo nebezpečí. Jedno odpoledne, když se opírala o strom, aby si odpočinula, proletěl jí těsně před nosem šíp a zapíchl se do kmene stromu ani ne palec daleko. Vyděšeně se rozběhla a běžela lesem k úzké cestě. Nezastavila se, dokud neupadla. Zcela vyčerpaná se odplazila z cesty a skryla se v křoví. Strachem a vyčerpáním tam usnula. Když se vzbudila, slunce už bylo pěkně vysoko a ona byla hladovější a unavenější než večer před tím.

Vydala se ale na cestu a došla do většího města, kde našla městskou studnu. Pustila se do pití tak hltavě, že si jí všimla Hannah. Nemusela Avelyn dlouho přemlouvat, aby jí řekla svůj příběh. Byla k smrti vyčerpaná a unavená, na těle i na duši. Laskavá Hannah jí nabídla, že může zůstat u ní. Přebývala a pracovala spolu s dalšími ženami v nevěstinci nad hostincem.

Ani po sedmi dnech se žádná z nich nesnažila Avelyn přemluvit či donutit, aby se začala věnovat jejich řemeslu. Jednoduše jí přenechaly jeden z pronajatých pokojů a sestěhovaly se do druhého. Přinesly jí také něco k jídlu a pití.

Avelyn jim byla za pomoc víc než vděčná a slíbila si, že jim vše co nejdříve splatí.

Na ulici se něco pohnulo. Avelyn zaostřila a uviděla

tři muže. Nikdy před tím je tu neviděla. Kráčeli rázně a rychle. Kolem vysokých bot se rozstřikovala voda až na lemy dlouhých plášťů s kapucemi.

Nejvyšší z nich vzhlédl, jako by cítil, že ho někdo sleduje. Avelyn uskočila od okna, aby ji nespatřil. Něco v jeho chování a chování jeho společníků ji znepokojilo. Žaludek se jí sevřel strachem.

Z nepříjemných myšlenek ji probralo rychlé nenápadné zaklepání. Tak klepe Hannah, uklidnila se a šla své nové přítelkyni otevřít.

I při zavřených dveřích nešlo přeslechnout rámus, linoucí se z hostince dole. Když otevřela, byl hluk téměř nesnesitelný. Na žoviální smích a nadávky opilých mužů si už pomalu zvykla, dnes v něm ale vnímala zvláštní napětí, které tu dříve nebylo.

Kývla na Hannah, aby vešla, a rychle zavřela dveře. Znepokojený výraz na přítelkynině tváři jí potvrdil, že se něco děje.

„Co se děje?“

Hanna protočila panenky a vydala se k posteli. „Pojď se posadit.“

Avelyn si rychle přisedla. Ještě stále cítila chlad, který v ní vyvolal pohled na cizince, a který se s každým krokem, který udělala, měnil v nepříjemné mrazení.

Zeptala se znovu: „Co se děje?“

Hannah si povzdechla a rozhlédla se po místnosti. Pak odpověděla: „Mabel tu nemohla poslední tři noci být.“

„Ano, byla doma s nemocným dítětem. Něco se jim stalo?“ lekla se Avelyn.

„Ne, děcku je líp. Ale objevil se tu Edward, Mabelin oblíbený zákazník, a chce nějakou ženu. Když to nebude Mabel, musí to být někdo, kdo vypadá jako ona."

Avelyn se zamračila. Chce prostitutku, tak proč mu záleží na vzhledu?

„Proč je pro něj důležité, jak ta žena vypadá?"

Hannah ji poklepala po ruce. „Ne všichni muži sem přicházejí za tělesným potěšením. Někteří tu hledají obyčejné lidské teplo, objetí, laskavé slovo a péči. Tenhle je už starý, jeho žena zemřela před dvěma lety. A zdá se, že za mlada měla krásnou štíhlou postavu a černé vlasy."

Avelyn zavřela oči. Byly si s Mabel hodně podobné, a tak jí došlo, proč za ní Hannah přišla. Aby měla naprostou jistotu, zeptala se. „Co ode mne chceš?"

„Ale no tak, nejsi přece hloupá. Víš, o co tě žádám. Abys dnešní večer zaskočila za Mabel." Než Avelyn stihla protestovat, Hannah rychle dodala. „Ten muž už se na nic nezmůže. Maximálně tě bude chtít držet za ruku nebo v náručí."

„Jenom to? Nic víc?"

„Bude s tebou chtít strávit noc. Budeš muset být nahá a bude ti říkat Agnes. Možná bude chtít, abys ho políbila. Někdy si rád hraje s Mabelinými ňadry, ale přísahám, že to je všechno."

To je všechno? Avelyn zamrkala. Kromě rychlého ctnostného klovnutí na tvář muže nikdy nepolíbila. A nikdy ji žádný muž neviděl nahou, natož aby se jí dotýkal. Co pro Hannah nebylo nic, to pro Avelyn bylo mnohem víc, než kdy dělala a chtěla dělat s mužem, který není její manžel.

Hannah přerušila prodlužující se ticho. „Nikdo se to nikdy nedozví. A dostaneš za to dost peněz, abys nám mohla zaplatit za ubytování a jídlo."

Přesně toho se Avelyn obávala. Neměla se nechat přesvědčit, aby počkala, než přestane pršet. Teď je třeba, aby splatila svůj dluh. Buď se vzdá svého prstýnku po babičce nebo udělá, o co ji Hannah žádá. Prstýnku se vzdát nemohla. Nic jiného jí po mamince nezbylo.

Avelyn se chtělo plakat, ale ovládla se. Pláč by nic nevyřešil. Jak Hannah řekla, nikdo se to nikdy nedozví. Když bude mít alespoň trochu štěstí, brzy odsud odejde. Možná už ráno, když přestane pršet. Bude moci utéct do Normandie nebo Francie a začít nový život v zemi, kde ji nikdo nezná a kde se nikdo nikdy nedozví ani o dnešní noci ani o tom, že pobývala v nevěstinci.

Jediný, kdo bude o této hanbě vědět, bude ona sama. A bude se s ní muset naučit žít.

Kývla na souhlas a dodala: „Pokud se pokusí o něco jiného, tak mu uříznu…"

Hannah se zasmála a pohladila ji po ruce. „Můžu tě ujistit, že to nebude potřeba."

Elrik seděl v rohu hostince a poslouchal, co si lidé povídají. Jeho dva společníci seděli o kus dál a dělali totéž.

Zdálo se, že všichni ve městě věděli, že majitel tohoto hostince pronajímá horní pokoje ženám, které jsou ochotné věnovat za peníze svou přízeň mužům.

A věděli také o nové dívce s havraními vlasy, která zatím ještě nepřijala žádného zákazníka. Několik mužů se sázelo, kdo bude první.

Pokud byl jeho odhad správný, mohla by to být dívka, kterou hledá. Pátrání po Brandrově dceři nebylo vůbec snadné. Musel dávat dohromady útržky rozhovorů, které tu a tam zaslechl, a které ho dovedly až sem.

Byl rád, že se rozhodl necestovat sám. Jeho společníci mu během hledání více než jednou pomohli, když zaslechli něco, co on přeslechl.

Jedním z jeho mužů byl Fulke. Ten si nenápadně sedl za něho a potichu ho informoval. „Ten starší muž, který sedí u stolu nejblíž ke krbu, hledá ženu s černými vlasy, se kterou by strávil noc. Zdá se, že jeho pravidelná společnice není k dispozici."

Elrik zvedl cínovou konvici k ústům, ale nenapil se. Místo toho se potichu zeptat: „Budou pro něj hledat jinou?"

„Ta žena v zelených šatech jde právě nahoru podívat se, jestli je nějaká z žen volná."

Elrik zaměřil pozornost na muže, o němž Fulke hovořil. Byl starý, kostnatý a třásly se mu ruce. Bylo s podivem, že na sebe nevylil žádné pití.

Elrik vstal a předstíral, že je mu zima. Pak se obrátil na starého muže. „Ten krb vypadá lákavě. Nevadilo by vám, kdybych si přisedl?"

„Ale jistě. Stejně tu nebudu sedět dlouho."

Elrik si sedl a mávl rukou na číšnici. „Natoč mi pivo a mému příteli tady také jedno."

Starý muž se na něj zvědavě podíval. „Nikdy dřív jsem vás tu neviděl."

„Jen projíždím."

„Aha. A hledáte společnost na jednu noc?"

„Možná."

„Jakou dívku byste chtěl?"

Elrik pokrčil rameny. „Mám rád rusovlásky."

„Já ne," zavrtěl muž hlavou. „Já chci takovou, která vypadá jako moje Agnes. Drobná, s černými vlasy a ňadry, které se vejdou do dlaní."

„A vaše Agnes je doma? Pokud ano, asi by ji netěšilo, kdyby věděla, kde její manžel strávil dnešní noc."

„Ne, není." Starý muž viditelně posmutněl. Elrik litoval, že muži pokazil jeho dobrou náladu. „Zemřela před dvěma lety."

„To je mi líto, nechtěl jsem…"

„Nic se nestalo. Chodím sem, jen když se mi po ní stýská tak, že to nejde vydržet." Naklonil se přes stůl a tichým hlasem dodal: „Víte, v mém věku už mi stačí, když mě nějaká žena drží při spánku v náručí. Přináší mi to aspoň trochu úlevy."

Elrik ho poklepal po ruce a pak zvedl svůj korbel. „Určitě jste se o ni skvěle staral."

„Miloval jsem ji."

Elrik s ním nehodlal diskutovat o manželské lásce, a tak dodal: „Asi byste si měl najít novou ženu."

K Elrikově překvapení starý muž vyskočil a začal se smát a plácat do stehen. Když si pak utřel slzy z očí a popadl dech, řekl: „Tak to byl dobrý vtip. Co bych tak proboha v mém věku s nějakou ženskou dělal?"

„Asi stejné věci, jako jste dělal s Agnes."

„Asi jste mladší, než vypadáte," konstatoval a přátelsky šťouchl Elrika do ramene. „Věřte mi, mladý muži, za dvacet, třicet let, budete vidět věci jinak."

Elrik odolal nutkání protočit panenky. „To jste mě špatně pochopil. Myslel jsem tím, že budete společně jíst, povídat si u krbu nebo že vedle sebe v posteli budete mít měkké ženské tělo. Nic víc."

„Do Agnesiny postele nikdy nevezmu jinou ženu. Nikdy."

Žena v zelených šatech sešla ze schodů a došla ke stolu. „Edwarde, dejte jí pár minut, než se připraví, a pak můžete jít nahoru. Je to pokoj na konci chodby. Zaklepejte, bude vás očekávat."

Muž zvedl svůj korbel a obrátil se na ostatní: „Vyhrál jsem, pánové."

Elrik věděl, že muž právě vyhrál sázku, kdo bude prvním zákazníkem nové dámy. Smůla, že k tomu nedojde. Tedy ne dřív, než si ověří, zda to náhodou není Brandrova dcera.

Protože se potřeboval dostat nahoru, aniž by k sobě přitáhl nechtěnou pozornost, zeptal se ženy v zeleném: „Je nějaká z dam momentálně volná?"

Podívala se na něj a usmála se: „O někoho jako vy se dámy poperou. Jaké máte rád?"

Starý muž odpověděl místo něj: „Má rád vášnivé zrzky."

„Tak to je pak jednoduché. V druhých dveřích napravo najdete tu, kterou hledáte. Je teď volná."

Elrik vstal, podíval se na Fulkeho a nenápadně pokývl směrem ke schodišti. Pak se rozloučil se starým mužem. „Věřím, že si večer opravdu užijete."

„Užiju, to mi věřte."

Na cestě ke schodům se Elrik ještě zastavil u Samuela, druhého ze svých společníků, a opět nenápadně kývl

směrem ke schodům. Oba pochopili, že mají být v pohotovosti, kdyby se dostal do potíží a potřeboval pomoc.

Elrik bral schody po dvou a rychle přeběhl chodbu až k posledním dveřím. Zaklepal tak jemně, jak by podle něj zaklepal starý muž.

„Vstupte."

Otevřel dveře a vstoupil do matně osvětleného pokoje. V něm ležela na posteli mladá žena, až po krk zahalená přikrývkou, strachy ztuhlá stejně jako prkno v její posteli. Přikrývku svírala tak pevně, že jí klouby na rukou úplně zbělely. Černé vlasy měla rozprostřené po polštáři, oči zavřené.

Bylo jasné, že se nejedná o žádnou zkušenou prostitutku. Elrik si byl jistý, že právě našel Brandrovu zatoulanou dceru. Naklonil se nad postel a zašeptal: „Lady Avelyn, vaše dobrodružství skončilo, budete muset vstát."

Překvapením otevřela ústa i oči dokořán. Pak si ústa zakryla rukou.

„Nenuťte mě, abych vás odsud vynesl nahou. Vašemu otci by se to asi nelíbilo."

Zavrtěla hlavou. „Já domů nepůjdu."

Kdyby její původ neprozradila ledová modř jejích očí, udělala by to její poznámka, která Elrikovo podezření proměnila v jistotu. Je to Brandrova dcera. Klekl si k její posteli, ale i tak se nad ní hrozivě tyčil. „Starý muž, na něhož tu čekáte, tu bude během chvilky. Nedovolím, aby s vámi sdílel lože."

Kdyby něco takového dopustil, servíroval by král David jeho hlavu na příští hostině jako speciální chod.

„Buď vstanete a oblečete se sama, nebo vás z té postele vytáhnu a obléknu sám."

K jeho překvapení na chvíli zaváhala, jako by zvažovala třetí možnost, kterou jí nenabídl.

Elrik se naklonil blíže, aby jí naznačil, že nemá šanci.

„Je to jednoduché. Buď vstanete a obléknete se sama, nebo se o obojí postarám já. Výsledek bude stejný."

Podívala se na něj úkosem a zdálo se, že se s ním chce hádat. Na to ale nebyl čas. Sáhl po přikrývce a snažil se ji vytrhnout z Avelynina sevření.

Zapištěla a zkřížila ruce na prsou ve snaze se zakrýt.

„Pokud nemáte třetí ňadro, tak nemáte nic, co bych už neviděl." Chytil ji za zápěstí. „Nemáme čas na záchvat předstíraného studu. Vstaňte!"

„Nejsem žádná prostitutka."

Věděl, že není. Možná je to Brandrova nemanželská dcera, ale určitě dbal o její řádnou výchovu. Navíc byla jeho jedinou dcerou a jako taková měla minimum příležitostí stát se prostitutkou. Teď ji ale našel v posteli, nahou a ve vykřičeném domě a ona s ním chce diskutovat?

Elrik ji vytáhl z postele. „O tom se můžeme pobavit později. Kde máte šaty?"

Kývla směrem k oknu. Pustil ji současně s varováním. „Zůstaňte, kde jste, a nekřičte."

Z lavice pod oknem pak vytáhl košili a tuniku. Strčil jí oblečení do rukou a nařídil: „Oblečte se."

Místo, aby udělala, co jí nařídil, stála na místě, držela své oblečení a zírala na něj.

„Nikam s vámi nepůjdu."

Elrik ucítil, jak mu tepe krev ve spáncích. On o tuhle misi nestál, ale věděl, že pokud dívku nedopraví ke králi Davidovi, jeho panství a život budou vážně ohroženy.

Král David sem měl poslat některého z jeho mladších bratrů. Kterýkoliv z nich by byl lepší než on. Při nejmenším by měli větší trpělivost a jednali by s dívkou laskavěji. Jeho zemřelá žena ho naučila, že ženy lžou a nejde jim důvěřovat. Jediné, co umí, je rodit děti. Tedy až na Muriel.

Elrik vytrhl Avelyn oblečení z rukou a přetáhl jí košili přes hlavu. Snažil se věnovat veškerou pozornost látce, kterou držel, a nevšímat si světlé jemné pokožky nebo křivek jejího mladého těla. Nakonec se mu podařilo košili natáhnout a skrýt její nahotu.

To samé provedl s tunikou. Pak Avelyn naznačil, aby si sedla, a natáhl jí punčochy a měkké vysoké boty.

„Nelíbí se mi to stejně jako vám. Ale dostal jsem příkaz přivézt vás do Carlisle," prohlásil v kleče. „O sjednaném sňatku si můžete popovídat s králem Davidem."

Zavrtěla hlavou a složila ruce před sebe, jako by se chtěla chránit.

„Varuji vás, lady Avelyn. Mám velmi malou trpělivost a dětinské chování jsem ochoten tolerovat jen u dětí. Bude pro vás lepší, když se mnou půjdete dobrovolně jako dospělá, připravena v klidu projednat domluvený sňatek, než abych vás dovezl před krále jako vězně. A ujišťuji vás, že král David se nerad baví stížnostmi vězňů."

Když dál jen seděla a dívala se stranou, dodal: „Myslím to vážně. Buď vstanete a půjdete se mnou dobrovolně, nebo vás ponesu jako pytel brambor."

Zpozorněla a podívala se na něj. „Toho byste se neodvážil."

Elrik neměl náladu na další zdržování, postavil se a dřív, než Avelyn byla schopna odhadnout, co chce udělat, si ji hodil přes rameno.

„No tak dobře," bušila mu pěstmi do zad. „Ukázal jste mi, že to nebyly plané výhrůžky. Dejte mě dolů."

Postavil ji na zem a otočil směrem ke dveřím. „Odcházíme. Hned."

Avelyn se odmítla vzdát. „Dlužím jim za to, že mě tu nechali bydlet."

Elrik si promnul kořen nosu, aby uvolnil vzrůstající napětí a pak sáhl do kabátu. Vytáhl váček s penězi od krále Davida a hodil ho na postel. „To by mělo stačit na víc než na střechu nad hlavou a jídlo."

Popostrčil ji dopředu. „A teď už jděte."

„Ne. Počkejte ještě."

„Proč? Na co?"

Odběhla k malému stolku ve vzdáleném rohu místnosti. Zvedla malý váček, zavěsila si ho na krk a zastrčila do výstřihu. Poté se vrátila k němu.

„Ještě něco?"

„To je všechno."

Mávl rukou směrem ke dveřím. „Tak jdeme."

„Hodláte jít ven se mnou?"

„Ano, přesně to mám v plánu."

„A nečekáte, že se vás někdo bude ptát nebo se vám v tom bude snažit zabránit?"

Rád by viděl, jak by takový pokus vypadal. Alespoň by měl příležitost vybít si nahromaděné napětí. „Proč by to měl někdo dělat? Patříte někomu z nich?“

„Ne.“

„Uzavřela jste s někým nějakou pochybnou smlouvu?“

„Ne.“

„Pak tedy nevidím důvod, proč by se měli pokoušet mě zastavit.“

„Neznají vás.“

Elrik zamrkal. „Vás také ne.“

„Já jsem tu už týden, mě znají.“

Kdyby to byla pravda, neocitla by se v takovéto situaci. A jen stěží by zůstala pod střechou tohoto domu. „Takže vy jste jim řekla, že jste dcera lorda Brandra a že jste utekla přes sňatkem, který sjednal váš praděd král Óláfr?“

„To ne.“

„Chcete jim to říct teď? Můžeme jít spolu dolů a můžete jim to oznámit. Ale nenesu odpovědnost za to, když se vás pokusí někdo unést a žádat výkupné, nebo vás zkusí vrátit otci v naději, že dostane odměnu, nebo si vás vezme za ženu v naději, že mu z toho něco kápne.“

Probodla ho pohledem ostrým jako meč, otevřela dveře a vyšla na chodbu.

DRUHÁ KAPITOLA

Avelyn sevřela ruce v pěst. Posledních pár dnů už začala věřit, že se jí podařilo uniknout osudu a nikdo ji nenajde. Místo toho si ověřila, že nemá smysl si něco přát, v něco doufat nebo věřit, že bude mít štěstí. Jak jen ji tenhle grobián mohl najít? Čekala, že za ní otec někoho pošle, ale předpokládala, že to budou jeho muži, tedy někdo, koho zná.

Její otec si ale zjevně vyžádal pomoc krále Davida, nikoliv krále Óláfra, jejího pradědy, nebo lorda Somerleda, jejího strýce. *Proč?*

Možná, že nechtěl, aby zjistili, že raději utekla, než aby se vdala za toho, koho jí vybral za manžela. A teď si tenhle… tenhle cizinec myslí, že ji dovede králi Davidovi jako nějak zlobivé dítě?

Nebo že by se v otci hnulo svědomí a přiznal si, že starý Bolk pro ni není vhodný manžel, a proto se obrátil na skotského krále?

Pochybovala o tom, ale držela se této myšlenky jako tenké niti, která ji udržovala při zdravém rozumu.

Kdo je ten muž, který ji našel?

Byl pořádně stavěný a silný. Dlouhý, kožešinou lemovaný plášť ho zakrýval od ramen až po kotníky,